

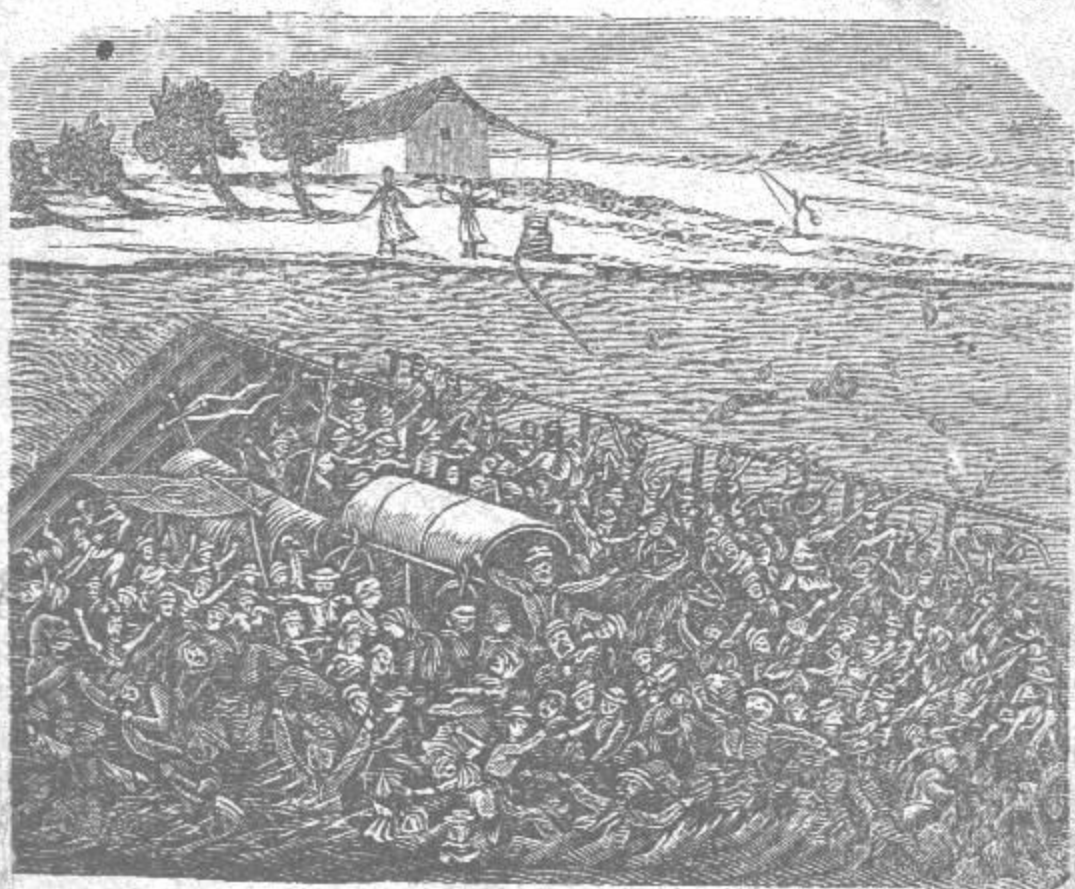
A PAKSI BUCSUSOK

szerencsétlen halála a Dunán

és egy

alkalmi ének

Nyitrai Jánostól.

Utánnymás tilos.

Budapest, 1887.

Nyomatott Bagó Márton és fiánál.

Bucusok szerencsétlensége a Dunán.

Folyó év június hó 18-án reggel 9 óra felé mintegy háromszáz főnyi bucsujáró nép indult Paksról Kalocsa felé a szent Juliánna bucsura. Ezen bucsusokat a buzgó paksi apát-plébános ur vezette segédlelkészeivel egyetemben.

Az ájtatos hívők lengő templomi zászlók alatt szent énekeket zengedezve mentek a Paks városától mintegy öt kilométerre fekvő ugynevezett „biskói révhez,” mert a Paks fölött levő felső rév kompjai előtte való nap a katonaságot szállították Duna-Patajra a képviselő-választás miatt, a melyeken a bucsusok rendszeren átszoktak kelni a Dunán.

Ezen akadály miatt tehát az alsó, az ugynevezett biskói révhez

zarándokoltak a szerencsétlen bucsusok, hogy a pestmegyei partra átkeljenek.

A biskói révnél emberemlékezett óta egy nagy régi komp szolgál az átkelésre. Ezen fenyőfa-alkotmány már nagyon rozoga. A paksi bucsusokhoz itt csatlakozott jó sok doroghi vásáros is, s ez a sok nép mind rászállt arra a rozszant dereglyére, melyet a révészek rögtön ellöktek a parttól.

Erős szél volt magas vizállás mellett, alig jutott a komp csekély távolságra a száraztól, máris a hullámok veszedelmesen kezdték dobálni a nehézkes alkotmányt, s ekkor a legborzasztóbb perczek kezdődtek. A kompot a hullámok elkezdtek himbálni, s az ehhez nem szokott népség megriadt s át-tódult mindig arra az oldalra, amely kijebb állt a vízből. Termé-

szetes, hogy az ugyis nagyon túlterhelt komp három-négy ily mozdulat után oly ingásba jött, hogy megmerült és kezdett lefelé süllyedni. Négyszázhangú jaj-kiáltás rázkódtatta meg a levegőt. A révészek, a kik még mindig nem vesztették el lélekjelenlétüket, s az apát-plébános bámulatos bátorsága, lelki nyugodtsága és bizalma némileg ugyan lecsillapították a kétségbeesett bucsusokat, de már sajnós, későn volt. Hisz mikor a bucsusok és vásárosok oly nagy számmal tódultak a kompra, már akkor tódult a víz befelé.

S alig indult a komp néhány méternyire a száraztól, már süllyedni kezdett. A kormányos és legényei a veszedelmet látván, kiugráltak. Ekkor a kompon irtózatoss élet-halál küzdelem kezdődött. Az apát-plébános látván a komoly

veszedelmet, a komp fokozatos sülyedésénél kiterjeszté karjait s az ezüst kereszttel ünnepies áldást adott a népre s egyszersmind elrebegte az általános föloldozási imát, hogy majd a megholtak lelkei irgalmat s kegyelmet nyerjenek az Istennél. Mindez csak egynéhány percz müve volt.

Ekkor az apát-plébános levette magáról a karpalástot, karinget, reverendát s hősies elszánt-sággal hanyatt-homlok a vízbe veté magát s uszva menekült a halál torkából s egy a hullámokkal küzködő kis leányt is megmentett végkimerültében.

Százával vergődtek a szerencsétlenek a rohanó folyamban, s a legtöbb elveszett, mert egymásba kapaszkodtak s így a jó uszókat is belefojtották a kétségbeesett fuldoklók. Jött ugyan segítség, de

csak körülbelül százan menekültek meg, kétszázan felül pediglen a Duna habjai között lelték halálukat. Imádkozzunk értük, hogy az Isten legyen lelkeik iránt könyörületes és irgalmas, s kérjük Őt egyszersmind, nehogy minket is ily váratlanul lepjen meg a halál.

Alkalmi ének.

Dallama : Üdvözlégý Jézusnak drága szent teste.

1. Üdvözlégý Jézusnak isteni szive,
Ki már régtől fogva vagy tiszteltetve,
Kalocsa fővárosába, jezsuiták templomába.
2. Sok századok óta már tiszteltetik,
Jézus drága szive magasztaltatik,
Kalocsa fővárosába, Jézus szive templomába.
3. Julius hónap tizennyolczadikán,
Drága szép bucsu esik Kalocsán, [kolnak.
Kíért messziről fáradnak és buzgón zarándo-
4. A julius hónap Paks városára,
És e napnak tizennyolczadikára, [fölkelt.
Amint a szép nap fölserkent, Paks városán a nép
5. Gyorsasággal siet a nagy templomba,
Hogy összegyülhessen proseezióba,
Hogy majd elmegy Kalocsára Jézus szive
bucsujára.

Arany Miatyánk

az imádandó, dicsérendő és keserüséggel szenvedő

UR JÉZUS KRISZTUS

Halálához

Budapesten 1891. Nyomatott Bagó Márton és fiánál

58.

A közismert teljes 8+1 tételű ima

A paksi bucsusok
szerencsétlen halála a Dunán
és egy utazásra való
alkalmi ének.

/Dunán felborult tutaj vizbe fuló emberekkel/

~~Nyomatott Bagó Márton és fiánál~~
Nyitvai Jánosról

Budapest, 1887.

Nyomatott Bagó Márton és fiánál.

Bucsusok szerencsétlensége
a Dunán

Folyó év június hó 18-án reggel 9 óra felé mintegy háromszáz főnyi bucsujáró nép indult Paksról Kalocsa felé a szent Juliánna bucsura. Ezen bucsusokat a buzgó paksi apát-plébános ur vezette segédlelkészeivel egyetemben.

Az ájtatos hívők lengő templomi zászlók alatt szent énekeket zengedezve mentek a Paks városától mintegy öt kilométerre fekvő ugynevezett "biskói révhez", mert a Paks fölött levő felső rév kompjai~~x~~ előtte való nap a katonaságot szállították Duna-Patajra a képviselő-választás miatt, a melyeken a bucsusok rendszeren át szoktak kelni a Dunán.

Ezen akadály miatt tehát az alsó, az ugynevezett biskói révhez zarándokoltak a szerencsétlen bucsusok, hogy a pest megyei partra átkeljenek.

A biskói révnél embermelékezet óta egy nagy régi komp szolgál az átkelésre. Ezen fenyőfa-alkotmány már nagyon rozoga. A paksi bucsusokhoz itt csatlakozott jó sok doroghi várásos is, s ez a sok nép mind rászállt arra a rozoga dereglyére, melyét a révészek rögtön ellöktek a parttól.

Erős szél volt magas vizállás mellett, alig jutott a komp csekély távolságra, máris a hullámok veszedelmesen kezdték dobálni a nehézkes alkotmányt s ekkor a legborzastóbb perczek kezdődtek. A kompot a hullámok elkezdték himbálni, s az ehhez nem szokott népség megriadt s áttódult mindig arra az oldalra, a mely kijobb állt mindig a vizből. Természetes, hogy az ugy is nagyon tulterhelt komp három-négy ily mozdulat után

oly ingásba jött, hogy megmerült és kezdett lefelé süllyedni. Nyégy-százhangu jaj-kiáltás rázkódtatta meg a levegőt. A révészek a kik még mindig nem veszítették el lélekjelenlétüket, s az apát-plébános bámulatos bátorsága, lelki nyugodtsága és bizalma némileg ugyan lecsillapították a kétségbeesett bucsusokat, de már sajnos, későn volt. Hisz mikor a bucsusok és vásárosok oly nagy számmal tódultak a kompra, már akkor tódult a víz befelé.

S alig indult a komp néhány méternyire a száraztól, már süllyedni kezdett. A kormányos és legényei a veszedelmet látván, kiugráltak. Ekkor a kompon irtózatosszerű élet-halál, küzdelem kezdődött. Az apát-plébános látván a komoly veszedelmet, a komp fokozatos süllyedésénél kiterjeszté karjait s az ezüst kerszttel ünnepies áldást adott a népre s egyszersmind elrebegte az általános föloldozási imát, hogy majd a megholtak lelkei irgalmat s kegyelmet nyerjenek az Istennél. Mindez csak egynéhány percz müve volt.

Ekkor apát-plébános levetette magáról a karpalástot, karinget, reverendát s hősiességgel hanyatt-homlok a vízbe veté magát s uszva menekült a halál torkából s egy hullámokkal küzködő kis leányt is megmentett végkimerültében.

Százával vergődtek a szerencsétlenek a rohanó folyamban, s a legtöbb elveszett, mert egymásba kapaszkodtak s így a jó uszókat is belefojtották a kétségbeesett fuldoklók. Jött ugyan segítség, de csak körülbelül százán menekültek meg, kétszázán felül pediglen a Duna habja között lelték halálukat.

Imádkozzunk értük, hogy az Isten legyen lelkeik iránt könyörületes és irgalmas, s kérjük Őt egyszersmind, nehogy minket is ily váratlanul leljen meg a halál.

Utazásra való ének.

Nóta: Mint a szép hüvös sat.

Oh Uram! engem ez éjjel ez utban megőriztél: /:
Szent angyali seregeddel álmomban védelmeztél,
Most hogy ime fölkelek, azért neked éneklek,
Ép testtel és vig lélekkel, és hálaadó énekkel.

Oltalmazd utazásimban engem, a mint ígérted: /:
Vigyázz reám járásimban, Mert jól tudtad s ismerted / Az én felvett utamat
és minden szándékomat:

Melyet nevedben felvettem, midőn az utra keltem.

Minden szerencsétlenséget tőlem távoztass messze: /:
A tolvajt s más ellenséget, kezed rám ne eressze:
Sőt tartsd meg életemet, add meg egészségemet,
Oltalmazd vízbefulástól, és más egyéb kárvallástól.

Mint Jákób pátriárkával, minden utazásiban: /:

Vele voltál s Ábrahámmal, terhes bujdosásiban:
Őket megoltalmazván, hogy kár nélkül utazván,
Dicsérjék szent Felségedet, látván gondviselésedet.

Adjad, hogy felvett utamat szerencsésen végezzem:/:
S előttem levő dolgomat tevén, hasznát érezzem,
Szent neved áldásával és magasztalásával,
Visszatérvén cselédimhez, és elhagyott kedvesimhez.

Mint hogy pedig e világon csak utazás életem:/:
Miglen a halandóságon aztán által tétetem:
Hogy ne fussak hiában, a mennyei hazában,
Kérlek, vigy végre engemet, megadván üdvösségemet. Amen.